

"תתלוננו במשטרה, אני אומר להורים של ילדים שנפגעו מינית, אל תפחדו", אומר ש' כשהוא מסלסל את פאותיו, מוריד וחובש בעצבנות את המגבעת השחורה שעל ראשו ומבטו כבוש ברצפת החדר. אשת החינוך ממודיעין-עילית שהטילה השבוע פצצה כאשר תיארה אונס אכזרי שעברה בת חמש בעיר החרדית, רק חיזקה אצלו את הרצון להציף את התופעה, לפרוץ את חומת השתיקה, גם לאחר שחזרה בה וטענה כי ברחה את הסיפור כולו. עכשיו הוא חושף בגילוי לב: "ההסתרה היא אסון גם לקורבן וגם לתוקף. אני יודע. הייתי שם. בערים חרדיות לא מדברים בכלל על תקיפות מיניות ואולי הפרי שהשנפשה עכשיו תגרום להם להתעורר. אם מיהוה היה מפרוץ סיפור כזה לפני 30 שנה, הרבה ילדים היו ניצלים. אולי גם אני".

אבל כפרטי פרשת האונס, ש' (39), תושב ירושלים, לא התעניין במכוון. הוא חשש שהם יחזירו אותו למקומות שהיה רוצה לשכוח. הוא עצמו היה גם בצד התוקף וגם בצד המותקף, ריצה שלוש שנות מאסר בשל פגיעות מיניות בילדים וסוחר וזכרונות של קורבן להתעללות מינית.

"כשהייתי בן שמונה הלכתי מדי ערב ללמוד", הוא מספר. "היינו קבוצת ילדים שקראו לה מתמידים, וכפרס על שעת הלימוד הנוספת, משבע וחצי עד שמונה וחצי, היינו מקבלים מדי חודש מתנה – ספר או ממתק. ערב אחר, כשהלכתי בשביל החשוך מהבית לכיתה, בחור בן 20 מהשכונה ביקש שאבוא רגע. ניגשתי אליו, חשבתי שהוא צריך עזרה. אבל הוא לקח אותי הצידה, הוריד לי את המכנסיים, נגע בי וניסה לאנוס אותי. בהתחלה הייתי קפוא ואחר כך, לא יודע מאיפה היו לי כוחות, נתתי לו אגרוף, התנתקתי ממנו התלבשתי ורצתי לתלמוד תורה בכבי גוראי. כששאלו מה קרה לי אמרתי שאני לא מרגיש טוב. המורה נתן לי כוס מים והמשיך בשיעור".

אבל ש' לא שמר על שתיקתו לאורך זמן. "כשחזרתי הביתה סיפרתי לאבא והוא צרח שאני מקשקש וחולם שעשו לי דבר כזה", הוא נוכח, "קרא לי פנטזיונר ובכל פעם שניסיתי לדבר איתו על זה, היה מוריד את התגורה ומרביץ לי מכות רצה כדי שאפסיק להזכיר את הדבר הזה בבית. גם אמא שלי לא רצתה לשמוע כלום. מאז הייתי הילד השקוף בבית. אצלנו אין דברים כאלו, אמרו לי. והבנתי שאין טעם לדבר".

אבל כאן לא הסתיים הסיטוס של ש' "במשך שבועיים הבחור הוא חיכה בשבילי החשוך וכל ערב לקח אותי ביד ונגע בי. ניסיתי לברוח ממנו. יום אחר הראיתי לאבא שלי אותו מרחוק. אבא כנראה דירב איתו והבחור טען שאני נזכרתי אליו ונגעתי בו, ואבא העדיף להאמין לו ולא לי. אני זוכר שהצעתי שנלך למשטרה, אבל חטפתי מכות כשהעליתי את הרעיון ויותר לא העזתי להזכיר משטרה בבית".

אחרי שהוא משחרר את האירועים האלו, שצילקו את ילדותו, ש' צילל לתוך שתיקה ארוכה ובוהה ממושכת בקיר הלבן שמולו. רק אחרי דקות ארוכות הוא מגיח כו חות להמשיך: "כילד הסיפור הזה רדף אותי. לא יכולתי להתרכז בלימודים ונתייחתי עצבני ואלים, זרק נעללים וחפצים כשמשוה לא נראה לי. סיפרתי להבן קרוב מה קרה לי, וביקשתי שנלך יחד לתלמוד תורה בערב. החבר סיפר למורה, ובקמבות זה והחזירו את הבחור והוא נעלם. כזה מבן חזנתים נגמרה הפרשה. אף אחד לא חשב להתלונן".

כשהיה כבר נער, טראומת הילדות של ש' הרימה את ראשה המכוער: "בגיל 17 בערך התחילו היצרים להתפ רץ חזק ולא יכולתי לעמוד בפני זה. כל הזמן ראיתי מול העיניים מה שהבחור הוא עשה זה, והתחלתי להתפלל על ילדים בשכונות חרדיות בירושלים כדי לספק את עצמי. ההסבר שלי היה שאם בן אדם מבוגר ממני עשה לי דבר כזה, גם לי מותר לעשות אותו דבר למישהו אחר".

בעצם חיפשת נקמה?
"היום אני יודע שזו הייתה נקמה. או זה לא נראה לי לא בסדר. אף אחד לא דירב איתי ואמר לי שמה שאני עושה זה אסור. אם משהו, לא מהמשטרה, אלא מותר הקהילה, היה מסביר לי בצורה רגועה ומסודרת, לא במכות ובקללות – אני חושב שהייתי מבין. זה לא נעשה ובעצם היה לי ברור שאני יכול להמשיך כמעשי".

כתם לכל החיים

במשך שנים הטריד ש' בנים בני שש עד שמונה שאותם צד בנים ציוניים, כאוטובוסים, בסמטאות צדיות. "ממשתי אל הילדים הקטנים, אל היסער הבלונדיני, הערנית, הגוף החלקי, הוא מספר. "תכנתתי הכל בני

א': "כשאני עומד במעבר חציה וילדה בלונדינית חמודה מבקשת ממני להעביר אותה את הכביש אני מכריח את עצמי לטרב. אני עוצר את התנועה ומבקש ממנה לעבור לבד, לא נותן לעצמי לתת לה יד"

ש': "אסור בשום אופן להשתיק דברים כאלו. גם משפחות הילדים שבהם פגעתי היו צריכות להתלונן במשטרה שאני פדופיל סדרתי, שצריכים להרחיק אותי מהרחוב. אולי כמה ילדים היו ניצלים"

א' רש', השבוע. "לפני שאני יוצא מהבית אני אומר לעצמי: אם אתה הולך לעשות משהו עם איהו ילד, אני נותן לך מכות רצח"

ההסתרה היא אסון גם לקורבן וגם לתוקף. אני יודע. הייתי שם

הם מכים על חטא כל יום, מתנצלים בליבם בפני קורבנותיהם התמימים וקוראים לפרוץ את חומות השתיקה של החברה החרדית | אבל רק כאשר א' רש', פדופילים מורשעים, יוצאים מחדרו של המטפל שלהם, הוא מעז להודות: "את ילדיי אני מזהיר לא להאמין לחרדי שמבקש לעזור להם. ראיתי יותר מדי דברים נוראיים שעשו חובשי כיפות שחורות לילדים קטנים"

ענת מידן + צילומים: אלכס קולומויסקי

רויק, ידעתי באיזו שעה הילדים מסיימים ללמוד ונוסעים באוטובוס מסיום הביתה. אצלנו ילדים קטנים נוסעים לבד כלי ליווי ההורים, ותמיד יש ילד שיושב לבד במושב. אז התיישבתי לידו ונגעתי במכנסיו. הוא לא אמר כלום והמתי שכתי עד שהגענו לשכונה. זה היה איבוד שליטה נעים, וזה חזר על עצמו מדי יום. הילדים בהתחלה חייכו אליי נבוכים או שלא הבינו בדיוק מה קורה, אולי חשבו שאני איהו דוד טוב וקיבלו את מה שאני עושה, אבל אחרי כמה ימים היו נבהלים ממני ובוהים כשראו אותי מרחוק. הם זיהו את הפרצוף שלי, אבל אף אחד ממשפחתם לא התלונן במשטרה".

ללא תמורים אדומים
עד למשפטו היה ש' במעצר בית במגדל-העמק. לב סוף נשפט לשלוש שנות מאסר. בשמונה וחצי השנים האחרונות הוא מטופל באגף התורני ברשות לשיקום האסיר בוריקת הקפטייל להורות דחפים, שאותה הוא מקבל פעם בחודש. "אני מודה לקב"ה שנעצרתי", הוא אומר. "למרות שסבלתי בכלא הייתי צריך לקבל את הזננג הזה כדי לתפוס את עצמי בידים. אם לא הייתי נעצר, הייתי ממשיך לפגוע בהרבה ילדים בלי לדעת שמה שאני עושה לא בסדר. היום, כשאבא שלי נכה ומ בוגר, אני אומר לו בכל ביקור שאם הוא היה עוצר בזמן

את מה שעברתי והולך למשטרה, החיים שלי היו אחרים ולא הייתי פוגע בילדים".
ש' כאן כדי להעביר מסר, לקח שהוא למד על בשרו: "חייבים להתלונן. אסור בשום אופן להשתיק דברים כאלו. גם משפחות הילדים שבהם פגעתי היו צריכות להתלונן במשטרה שאני פדופיל סדרתי, שצריכים לתפוס אותי ולהרחיק אותי מהרחוב לכמה שנים טובות ואז כמה ילדים היו ניצלים. במקום זה הם גזרו עסקים בל" שמוזר על הכל בתוך המשטרה. אני בטוח שהיום במודי עידן-עילית מבינים שהמשטרה פועלת גם אם לא מוגשת תלונה. ובוהה האשה שדיברה על האונס עשתה טוב. אני אומר לכל אבן שידע שלאנוס ילדה בת חמש זה בדיוק כמו לקחת אקדה ולרצוח אותה. אחרי האונס היא אמנם נשארה בחיים, אבל הנשמה שלה מתה".
אתה רואית מול העיניים את הילד המפגין שבו פגעתי, את הפצע המדומם שאתה מושאיר בו? חשבת מזה עשתה לך כילד הפגיעה המינית שחווית?
"בכלל לא. חשבתי רק על סיפוק היצרים שלי. היום, אחרי שנים של טיפול, אני מבין שזה אסון לכל החיים. כל יום אני עושה חשבון נפש ומבקש סליחה מהקורבנות שלי. מאז שאני בטיפול הכי חשוב לי להיות עסוק כל הזמן. אני עובד המון שעות בכיטרנג חרדי, רק כדי שלא יהיה לי זמן פנוי להסתובב בהובות או להתפתות לנסוע תסם ככה באוטובוס. אני מפחד שמשוה יתפה אותי ולא אעמוד בוה. אני יודע שאם לא היה לי עבודה אני יכול לחזור ולעשות את זה עם ילדים. הטיפול שאני מקבל מוריד לי את החשק המיני, אבל לפני שאני יוצא לרחוב אני מוכיר לעצמי שהתחייבתי להפסיק לרצוח ילדים וברוך עשר פעמים שיש לי סיגוריות בכיס כדי לעשן כשאני עובד".

אתה רוצה להתחנן ולהקים משפחה?
"בטח. ארבע פעמים ניסו לשרך לי נשים ולא יצא מזה כלום. שתיים מהן ידעו על העבר שלי ונעלמו, ועם שתיים אחרות שלא ידעו על נכשלי. יש עלי ועל המשפח הזה שלי כתם שישאר לכל החיים".
עם האמירה הזו יכול להוודות א', גרוש בן 45 מירר שלים, אב לחמישה ילדים בני 15-6. במשך שנים גם הוא

הסתובב בשכונות חרדיות בחיפוש אחר נערים בני 13-14 כדי לפרוק את יצריו. "רצייתי להתחבר אליהם ולהיות אהוב ומקובל אצלם", הוא מנסה להסביר. "התיישבתי ליד ילד באוטובוס וביקשתי את קרבתו. הילד חיך אליי ואמרתי לעצמי שהוא רוצה אותי. קבעתי איתו פגישה באיזה גן או פינה בשכונה, הבטחתי להביא לו משהו וכשהוא בא לא הרגשתי רחוי. התקרבת לי לילדים, לי-ספתי ונישקתי אותם, ולפעמים גם הלכתי יותר רחוק, אל האיברים האינטימיים. היום אני יודע שחייתי בעיות גדול".

כשתקפת ילדים, לא חשבת שגם הילדים שלך עלולים להיות קורבנות להתעללות מינית בוגר?
"הייתי מסוחרר מהקרבה לילדים, מהאינטימיות שירצתי איתם. לא היו לי תמורים אדומים. חשבתי רק איך אספק את עצמי ואיך יהיה לי נעים. הילדים שלי בכלל לא היו לי בראש. לא חשבתי לרגע מה זה עושה למשפחה, לא על הבושה ולא על סיכווי השידוך שאני הורס להם".

בשכונה החרדית שבה גרת ידענו על מעלליך?
"היו שמיעות, אבל אף אחד לא התלונן עליי. הכל היה בשקט-בשקט עד שב'2008 נעצרתי אחרי שפגעתי בנער שטבל איתי במעין בליפתא ובילדה שליטפתי ונישקתי תי פגינה מבודרת בלונה-פארק בו עברתי. הורי הילדה שלא הייתה דתייה, התלוננו במשטרה ונעצרתי. הייתי בכלא שלוש שנים וחצי. לילדים שלי היה מאוד קשה לעצו להם ודחו אותם. החברים עזבו אותם והם נאלצו לעבור למוסדות לימוד רחוקים. אשתי התגרשה ממני ויחד עם כל הבלגן המשפחתי הזה, אני יודע שהייתי חייב לקבל את הבוס של בית הסוהר כדי להבין שיש לי בעיה ואני חייב טיפול".

לפני כשנה השתחרר א' מהכלא והתחיל בטיפול קורגניטיבי באמצעות שיחות. המטרה של הטיפול פשוטה: לגרום לו להבין שדרכיו מעוותות – ולשנות אותן. לפי הנתונים שבידי אבינועם כהן, ראש תחום שיקום תורני ברשות לשיקום האסיר, בישראל ישנם היום כ-300 פרופילים חרדים שהשתחררו מבתי הכלא וכ-120 אסירים חרדים כלאום על עבירות מיניות בילדים. כיום מצויים בטיפול כעשרה עברייני מין. כהן קורא ליש' ול'א' פצצה מתקתקת שנלחמת כל רגע שלא להתפוצץ ושוב. "עברתי איתם תקופת קשות של רדיפות בבתי כנסת", הוא מספר. "לכל מקום שבו באו להתפלל קראו להם פושעים וסילקו אותם מהמניין. נפגשתי עם ארבע מאות, ביקשתי שירגיעו את השטח והסברתי ארוכות על הטיפול שהם מקבלים. הצעתי שכאשר הם מגיעים לבית הכנסת שיהיה מישהו שיתצפת, ושאם משהו קורה שידווחו לי. לשמחת, חלק מהרבנים קיבלו את הצעתי ובינתיים לא קיבלתי אף תלונה על התנהגותם".

א' מודה שמרות שלמד במהלך הטיפול מה זאת אמר פתח, כל יום מבחינתו הוא מבחן מודרש. "אני חושב על הבת שלי בת השש ומודיעו מהאפשרות שמישהו עלול לגעת בה, אבל בכל זאת, לפני שאני יוצא מהבית לעבר דה מאפייני אני חייב לשנן כללי התנהגות ולהכריח את עצמי להיות על כביש הסרגל בלי לסטות ולהתפתות. לפעמים יש רגעי משבר. אני רואה נער חמוד ומרגיש את היצר, אבל מוכיר לעצמי שאני חייב לכלום ומתרחק מהמקום במהירות".

גם זה עולה לאוטובוס מצויד בטקטיקות למועור הפי תוי. הוא מסביר שעכשיו, בניגוד לעבר, הוא לא מחפש את הילדים הבודדים שהיו מבחינתו פוטנציאל מיני, אלא מקפיד בעצמו לתיישב במושב בודד. "אני עדיין מתרגש מילד חמוד אבל נלחם בעצמי כל יום", הוא מודה. "לפני שאני יוצא מבית אני אומר לעצמי: אם אתה הולך לעשות משהו עם איהו ילד אני נותן לך מכות רצח".

אבל א' מסביר לו שלא תמיד מכות רצח עוזרות: "הפיתוי קיים ואני משתדל לדרוך על הרגשות והיצרים כל יום מחדש. כשאני עומד במעבר חציה וילדה בלונדינית חמודה מבקשת ממני להעביר אותה את הכביש, אני ניחא את עצמי לסים. אני נעמד באמצע הכביש עוצר את ההנועה ומבקש ממנה לעבור לבד, לא נותן לעצמי לתת לה יד".

את הפגישה עם שני הפרופילים שבטיפולו חותם כהן בבקשה: "תשטרו על עצמכם ועלינו". הם לא משיבים וממהרים לצאת. רק כשהם מחוץ לחדר הוא מרשה לעצמו לספר, שאת משטת ילדיו הוא מזהיר: אל תאמינו לחרדי שרוצה לעזור לכם או מנקש את עורתכם. תדעו שיש גם חרדים רשעים. "במגור שלנו מכבדים אנשים מבוגרים ולא עושים כבוונתיים", הוא מסביר. "אני מעדיף לפקוח לילדי את העיניים. ראיתי יותר מדי דברים נוראיים שעשו חובשי כיפות שחורות לילדים קטנים".